

vi kunde jo ikke indstævne Folk og holde Forhør. Paa Grundlag af det, som blev anført for os, formente vi ikke at have Ret til at suspendere Forstanderinden, men da vi mente, at Sagen burde føres videre, henstillede vi til Nationalforeningens Forretningsudvalg at anmode Justitsministeren om at nedsætte en Kommission til at undersøge Forholdene. Jeg ønsker at sige, at jeg ikke fortryder, hvad jeg gjorde, og at jeg, hvis jeg stilles overfor et lignende Tilfælde i Fremtiden, vil handle ganske paa samme Maade, som jeg har gjort i denne Sag. Det var naturligvis i første Linie Hensynet til Børnene, der maatte ligge os paa Sinde, men det var ogsaa Hensynet til den værgeløse Kvinde, som blev angrebet paa den haardeste og skammeligste Maade og blev stemplet som et umenneskeligt Uhyre. Ogsaa af Hensyn til hendes Ve og Vel laa det os selvfølgelig paa Sinde at fælde en retfærdig Dom. Vi var os det fulde Ansvar bevidst, og den Dom, vi fældede, fældede vi netop under dette Ansvar. Det havde selvfølgelig været meget nemmere og behageligere for os at følge den offentlige Mening og slaa ned paa denne Kvinde, jage hende ud i Ørkenen og sige, at hun havde al Skylden, og at vi slet ikke kunde gøre ved det.

Kommissionens Betænkning er nu afgivet, og der kunde maaske være Anledning til at øve Kritik overfor denne Betænkning. Jeg synes, der er et mærkeligt Misforhold mellem den Konklusion, Kommissionen kommer til i Kaløvig-Affæren, og den, den kommer til i Bakkely-Affæren. Jeg kan ikke lade være med at have et vist Indtryk af, at Kommissionen har sagt til sig selv, efter at den var færdig med den første Affære: Lad os nu være fri for at faa flere Affærer; lad nu den sidste slippe! Jeg vil henstille til de Herrer nøje at læse de to Betænkninger for at se, om de virkelig kan finde stor Forskel mellem det, som Forstanderinden paa Kaløvig har gjort, og det, som Forstanderinden paa Bakkely har gjort. Jeg skal ikke forsvare det, de har gjort. Der er visse Ting, som tager sig meget uheldigt ud, men jeg vil dog fremhæve, at hvis hvert enkelt Menneskes Liv i den Grad blev trukket frem i Enkeltheder og der blev ført Vidner paa, hvad det havde sagt og gjort og handlet, er det et Spørgsmaal, om ikke adskillige af os, som sidder her i denne Sal, ikke kunde staa for en saadan Undersøgelse. I det hele tror jeg, man altid staar sig ved at fælde en mild og overbærende Dom.

Enhver, der gennemlæser Kaløvig-Kommissionens Betænkning, maa efter min Mening faa det Indtryk, at Frk. Petersen vel har begaaet store Fejl, men at disse Fejl ikke er begaaede af ond Villie, at hun tværtimod har været en Dame, som kun har levet og aandet for dette ene: at gøre det godt for de hende betroede Børn. Sagen var imidlertid rejst, og den offentlige Mening krævede et Offer. Den krævede nogle Syndebukke, og saa blev det Direktør Chr. Jensen og mig. Det er selvfølgelig let bagefter, naar der er sket Fejl, at paavise, at hvis man havde handlet paa den og den Maade, vilde de og de Fejl ikke være sket. Men jeg er sikker paa, at selv om man laver nok saa mange Instrukser og opretter nok saa effektivt et Tilsyn, vil der paa et Sanatorium ogsaa i Fremtiden af og til kunne ske Ting, som vækker Offentlighedens Kritik og Forargelse. Det er i Virkeligheden ingen Mennesker Herre over. Det er overordentlig let at dømme og fordømme den enes og den andens Optræden og beskyldte den og den Mand for Mangel paa Humanitet og Pligtfølelse. Der er for mig noget særlig ejendommeligt i, at den Mand, som bliver beskyldt for Mangel paa Pligtfølelse, er den administrerende Direktør Chr. Jensen i Nationalforeningen. Vi, der kender denne Mand nøje og har arbejdet sammen med ham i mange Aar, har lige den modsatte Opfattelse. Vi har den Opfattelse, at den Mand næsten har for megen Pligtfølelse, hvis man kan have det, og at Arbejdet sammen med ham undertiden kan være ret besværligt, fordi han netop er saa urimelig pligttopfyldende, kan jeg næsten sige, og maaske tager for haardt paa Smaating. Og naar jeg af det ærede Medlem beskyldes for Mangel paa Humanitet og særlig for Mangel paa Humanitet overfor Børn, tilbageviser jeg ganske denne Beskyldning. Man skal aldrig rose sig selv, men jeg tror, jeg har Lov til i denne Forbindelse at fremhæve, at er der noget Medlem af Rigsdagen, der har været Talsmand for Humanitet netop overfor Børn, er det mig. Jeg har, naar Fabrikloven har været til Behandling her i Tinget, arbejdet mere end nogen anden, tror jeg at kunne sige, for at indskrænke Børnearbejdet. Det samme har jeg gjort som Formand for Arbejdsraadet, og jeg tror, at de øvrige Medlemmer i dette Raad vil give mig den Attest, at naar det er lykkedes i nogen Grad at indskrænke Børnearbejdet her i Danmark, har jeg Andel deri. Jeg har, da Tuberkuloselovene var